

počtem tříd a zvláštních oddělení při škole zřízených neb povolených příslušnými úřady, odpovídá to smyslu zák. jak shora byl vyvozen.

Je-li tomu tak, totiž sluší-li učební kurs pokládati za organickou součást občanské školy, při které byl zřízen, pak sluší na tento kurs pohlížeti jako na »třidu« podle čl. V zák. č. 251/22 Sb., resp. § 2 vl. nař. č. 52/23 Sb. Opačný názor, z kterého žal. úřad vycházel, není ve shodě se zákonem, a slušelo proto zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.823.

Váleční poškození: * Ustanovení čl. I k § 31 odst. 8 vl. nař. č. 87/1932 Sb., podle něhož přijetí důchodu v dobré víře možno předpokládati, jestliže se důchodce nedomohl výplaty důchodu úmyslným zatajením nebo úmyslným předstíráním skutečností, rozhodných pro nárok na důchod, neodporuje zákonu č. 133/1930 Sb.

(Nález ze dne 3. dubna 1935 č. 12.928/35.)

Věc: František K. v R. (adv. Dr. Jaroslav Tamele z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (vrch. odbor. rada Dr. Vojtěch Elsnic) o vrácení důchodu válečných poškozenců.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Žal. úřad vyslovil nař. rozhodnutím, že neshledává důvodu, aby na stížnost st-le měnil výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze z 12. října 1932, kterým předepsán st-li k náhradě přeplatek v částce Kč 1.460.50, vzniklý neoprávněným pobíráním invalidního důchodu v době od 1. května 1920 do 31. července 1924 proto, poněvadž zde není důvodu pro použití odst. 3 § 31 zák. č. 133/30 Sb. a vl. nař. č. 87/1932 Sb. ve prospěch strany. Nelze míti za to, že by byl st-l pobíral důchod v dobré víře. Vzhledem k výši příjmu v jednotlivých směrodatných letech (v r. 1919 Kč 12.990, v r. 1920 až 1921 po 16.500 Kč, v roce 1922 15.110 Kč a v r. 1923 9.500 Kč) mohl si býti st-l bez zvláštních bližších znalostí vědom, že mu nárok na důchod vzhledem k překročení hranice důchodu nepřísluší. V tom, že neohlásil včas a správně příslušných změn, majících vliv na důchod invalidní, lze spatřovati úmysl domoci se důchodu jemu nepřislušejícího.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že st-l přijal zaopatřovací požitky v dobré víře, neboť se jich nedomohl ani úmyslným zatajením, ani úmyslným předstíráním skutečností pro nárok rozhodných. Tříletá doba podle odst. 3 § 31 zák. o váleč. poškozeních ve znění zák. č. 133/30 Sb. dávno je překročena. Dále vytýká stížnost vadnost řízení proto, poněvadž žal. úřad nevyšetřoval a nezkoumal, zda st-l důchod pobíral v dobré víře, nýbrž řešil jen otázku, jaké byly příjmy st-le v jednotlivých rozhodných letech. Námitka vadnosti řízení je bezdůvodná.

Žal. úřad potvrdil rozhodnutí zem. úřadu pro péči o válečné poškozence proto, poněvadž dospěl k závěru, že st-l nepobíral důchod v dobré

víře, když vzhledem k výši příjmu v jednotlivých letech mohl si býti bez zvláštních bližších znalostí vědom, že mu nárok vzhledem k překročení hranice důchodové nepřísluší, a nedostatek dobré víry viděl v tom, že neohlásil včas a správně příslušných změn, majících vliv na důchod invalidní, resp. nedostál povinnosti dané odstavcem 2 cit. § 31. Z toho plyne, že žal. úřad zkoumal otázku, zda st-l pobíral důchod v dobré víře a že také v nař. rozhodnutí uvedl, na jakém podkladě dospěl k závěru, že st-l, pobíraje v letech 1920—1924 důchod, v dobré víře nebyl. Podklad ten, že totiž st-l úřadu pro péči o válečné poškozence žádnou změnu ve svých příjmech neohlásil, byl a je nesporný, takže po té stránce zvláštního šetření nebylo potřebí.

O výtce nezákonnosti uváženo toto:

Nesporně je, že nař. rozhodnutím uloženo bylo st-li v pořadí instancí vrátiti neprávem přiznané a likvidované požitky za dobu uplynulou a to starší než 3 roky od splatnosti požitků. Za tuto starší dobu možno právem požadovati vrácení požitků těch jen tehdy, jestli válečný poškozenec požitky nepřijal v dobré víře (arg. § 31 odst. 3 zák. o požitcích vál. poškozenců ve znění novely č. 133/30 Sb.). Zákonnost nař. rozhodnutí závisí tedy na zodpovězení otázky, zda žal. úřad právem vyslovil, že st-l, přijímaje důchod, k jehož vrácení byl uznán povinným, nebyl v dobré víře. Stížnost míní, že st-l v dobré víře byl, ježto úmyslně ze svých příjmů nic nezamlčel. Leč ze všeobecného znění § 31 odst. 3 cit. zák. nedá se nijak dovoditi, že by dobrá víra byla vyloučena jen v případech, kde se jedná o úmyslné zamlčení. Po názoru nss-u předpokládá dobrá víra příjemce důchodu válečného poškozence, že nelze na jeho vrub přičítati nesprávnou likvidaci, resp. výplatu důchodu, t. j. že nesprávné přiznání, resp. nesprávná výplata důchodu nemá příčinu ani v tom, že příjemce důchodu, žádaje o důchod, něco zatajil neb nesprávně udal, ani v tom, že opomenul úřadu, důchod přiznavšímu, oznámiti něco, co podle platných norem oznámiti byl povinen. Podle § 31 odst. 2 zák. č. 142/20 Sb. jsou důchodcové povinni každou změnu ve svých poměrech, jež se dotýká podmínek, za nichž důchod byl přiznán, oznámiti hned zem. úřadu pro péči o válečné poškozence. Výše příjmu válečného poškozence je podle § 2 cit. zák. jednou z podmínek, na které závisí nárok válečného poškozence na důchod. Opomenul-li válečný poškozenec změnu ve výši příjmu toho ihned oznámiti, pak sám oním opomenutím k nesprávné likvidaci a nesprávné výplatě zavedl podnět, nesprávnou výplatu je přičítati na jeho vrub a důchod jemu vyplácený nebyl přijímán v dobré víře v jeho správnost (srov. Boh. A 11.777/35).

Že v letech, jež byla rozhodna pro přiznání důchodu st-li, byla daň důchodová vyměřena z takových obnosů, které vylučují nárok na důchod, stížnost nepopírá a netvrdí také, že st-l skutečnost tu ihned zem. úřadu pro péči o válečné poškozence oznámil. Uvádí jen, že st-l neznal zákona a že není rozhodným, z čeho daň z příjmu byla vyměřena a že příjem st-le nečinil tolik, kolik vzal finanční úřad za základ. Ale tím nemůže dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí. Neboť neznalost zák. nikoho neomlouvá, a neznalostí zák. nelze dovoditi dobrou víru, a podle ustálené judikatury je příjmem ve smyslu zák. o požitcích válečných poškozenců příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu. St-l udal v dotazníku

příjem 3.000 Kč, a na tom podkladě důchod mu přiznán. Zjistil-li úřad dodatečně, že příjem činil více než zákonem stanovená hranice důchodová, a že st-l to neohlásil, vyslovil právem, že důchod nebyl pobírán v dobré víře, a není nař. rozhodnutí nezákonné.

Stížnost dovozujíc, že dobrou víru mohl by úřad odepřít st-li jen tehdy, kdyby úmyslně byl neohlásil, že zdanitelný jeho příjem nárok na důchod vylučuje, dovolává se i ustanovení vl. nař. č. 87/32 Sb. Vl. nař. to k § 31 praví toto: Přijetí důchodu v dobré víře možno předpokládati, jestliže se důchodce nedomohl výplaty důchodu úmyslným zatajením nebo úmyslným předstíráním skutečností, rozhodných pro nárok na důchod. Z toho dovozuje stížnost, že dobrá víra chybí příjemci jen tehdy, jestli zatajení stalo se v úmyslu domoci se výplaty důchodu jemu nepatřícího. Ale tento smysl cit. ustanovení vl. nař. nemá. Nepodává definici pojmu dobré víry, nýbrž vylučuje pouze i domněnku dobré víry tam, kde důchodce úmyslně učiní buď nesprávné přiznání, nebo opomene oznámiti změnu skutečností, rozhodných pro nárok na důchod. Že by v ostatních případech — když tu není úmyslnosti — vždy dobrá víra byla dána (arg. možno předpokládati) z cit. ustanovení neplyne. Je tedy ustanovení to ve shodě s výše uvedeným výkladem zák. o požitcích válečných poškozců, nevybočujíc z jeho mezí.

Vyslovil-li žal. úřad právem, že st-l, pobíraje důchod neprávem mu v době od 1. května 1920 do 31. července 1924 vyplácený, nebyl v dobré víře, pak nedopustil se nezákonnosti, když v pořadí instancí uznal, že st-l je povinen jej vrátiti, třeba od splatnosti důchodu toho uplynulo již více než 3 roky. Proti výroku, že důchod ten byl pobírán neprávem, není ve stížnosti žádné námítky.

Č. 11.824.

Váleční poškozcí. — Řízení správní: * Ustanovení správního řádu (vl. nař. č. 8/1928 Sb.) neplatí ve věcech důchodu válečných poškozců.

(Nález ze dne 3. dubna 1935 č. 12.929/35.)

Věc: Pavel B. v P. proti ministerstvu sociální péče (vrch. odbor. rada Dr. Vojtěch Elsnic) o obnovu řízení ve věci invalidního důchodu.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká obnovy řízení ve věci invalidního důchodu za léta 1922, 1923 a 1927 zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem zem. úřadu pro válečné poškozence v Bratislavě z 8. října 1927 bylo vysloveno, že se st-l podle lékařské prohlídky v T. z 21. března 1927 uznává válečným invalidou a jeho neschopnost k výdělku stanoví se 60%, že však s ohledem na ostatní podmínky zák. nepřiznává se mu podle zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. a 79/1924 Sb. invalidní důchod od 1. října 1927 proto, poněvadž ko-